U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. S.,** zastoupeného JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem se sídlem ul. 28. října 851/26, Teplice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2011, č. j. 56 Az 129/2010 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta JUDr. Jaroslava Savka **se určuje** částkou 5760 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1.] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal dne 30. 11. 2010 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Jako důvod žádosti stěžovatel uvedl strach z trestního stíhání ve své vlasti, Bělorusku, a to za pořádání kulturních akcí, na nichž distribuoval letáky zaměřené proti současnému běloruskému prezidentovi. Mimoto stěžovatel uvedl, že prostřednictvím udělení mezinárodní ochrany by si chtěl zajistit pobyt v České republice, kde má přítelkyni J. K., se kterou by chtěl vychovávat jejího čtrnáctiletého syna F. a v případě uskutečněné adopce i třináctiletou ukrajinskou dívku N.

[2.] V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že o udělení mezinárodní ochrany požádal stěžovatel poprvé již dne 27. 11. 2003 pod č.j. OAM-6248/VL-07-2003, když jako důvod uvedl obavy z vyšetřování běloruskou policií za vylepování letáků, které směrovaly proti běloruskému prezidentovi. Stěžovateli však rozhodnutím správního orgánu mezinárodní ochrana udělena nebyla, a to z důvodu značných nesrovnalostí a rozporuplností v jeho výpovědích, které byly shledány nevěrohodnými. Stěžovatelovi však byla přiznána překážka vycestování, protože v té době byla v Bělorusku přijata novela trestního řádu, která zpřísnila odpovědnost za činy namířené proti člověku a společnosti a nebylo tedy jisté, jak se bude v zemi zacházet s neúspěšnými žadateli o azyl. Proti rozhodnutí správního orgánu podal stěžovatel žalobu, kterou Krajský soud v Praze rozsudkem sp.zn. 46 Az 80/2006 ze dne 19. 10. 2006 odmítl pro opožděnost. Následnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud odmítl pro nesplnění podmínek řízení.

[3.] Ve své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 6. 2007 stěžovatel uvedl v zásadě stejné důvody jako v žádosti první. Ve správním řízení bylo navíc zjištěno, že stěžovatel byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání patnácti měsíců za napadení veřejného činitele, a to za fyzické napadení hlídky policie České republiky. V tomto řízení stěžovateli opět nebyla mezinárodní ochrana udělena. Žaloba proti tomuto správnímu rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 56 Az 11/2009 - 10 ze dne 22. 2. 2010. Řízení o následně podané kasační stížnosti bylo Nejvyšším správním soudem zastaveno usnesením č. j. 9 Azs 30/2010 - 62 ze dne 14. 10. 2010.

[4.] Shora citovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 11. 2010 shledal žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 12. 2010 nepřípustnou podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu a toto řízení zastavil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že stěžovatelova obava z možného trestního stíhání byla posouzena již v předešlých dvou správních řízeních a byla shledána nevěrohodnou; současně však byly shledány překážky pro jeho vycestování dle ustanovení § 91 azylového zákona. Žalovaný se dále zabýval policejním předvoláním, které bylo stěžovatelovi údajně doručeno do domu jeho rodičů v Bělorusku a následně poštou přeposláno stěžovatelovou matkou. Jelikož toto předvolání nebylo datováno a dokonce ani podepsáno, posoudil je správní orgán rovněž jako nevěrohodné. Za velmi nepravděpodobné považuje rovněž to, že by policie chtěla stěžovatele v roce 2010 předvolat v souvislosti s jeho údajnou činností v roce 2003, a to navíc jako podezřelého. Správní orgán shledal rovněž jako velmi nepravděpodobné, že by toto předvolání prokazovalo, že stěžovatel je považován za podezřelého ze spáchání nějakého trestného činu, a to protože předvolání se povětšinou používá k podání vysvětlení nebo výslechu svědka. Podezřelí se v policejní praxi zadrží a zajistí k dalšímu vyšetřování. Stěžovatel tak v předmětném správním řízení neuvedl žádné nové rozhodné skutečnosti než ty, které byly již dvakrát objektivně posouzeny v předchozích správních řízeních a posléze byly potvrzeny rozsudky jak krajského soudu, tak i Nejvyššího správního soudu.

[5.] Žalovaný se dále zabýval vztahem stěžovatele s jeho českou přítelkyní a jeho vlivem jako možné překážky vycestování. V tomto směru shledal, že tento vztah nezakládá překážku vycestování, jelikož na základě uvedených skutečností nelze dovodit, že by nabýval takové intenzity, aby případné vycestování stěžovatele zapříčinilo porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

[6.] V podané žalobě stěžovatel zejména namítal nesprávný postup správního orgánu, který prý nepostupoval tak, aby zjistil skutečný stav věci, o němž jsou důvodné pochybnosti. Tohoto pochybení se měl správní orgán dopustit tím, že nesprávně posoudil důkazy navržené stěžovatelem a neúplně posoudil jeho situaci a intenzitu hrozby stíhání při jeho případném návratu do Běloruska.

[7.] Krajský soud tuto žalobu zamítl rozsudkem napadeným nyní projednávanou kasační stížností. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že správní orgán vzal při svém rozhodování do úvahy všechny stěžovatelem navržené důkazy, náležitě je posoudil a vyvodil z nich závěry, které náležitě odůvodnil. Co se týče stěžovatelem doloženého předvolání od policie, ztotožnil se soud s názorem správního orgánu, že tímto stěžovatel netvrdí žádné nové skutečnosti, které by vyžadovaly nové věcné posouzení žádosti. Zájem policie o osobu stěžovatele totiž byl uváděn již v předešlých žádostech. Co se týče námitky, že žalovaný dostatečně neposoudil možnost doplňkové ochrany pro stěžovatele, neshledal ji soud jako důvodnou. Správní orgán se touto otázkou zabýval jak z pohledu z údajných politických aktivit stěžovatele, tak i se zřetelem na jeho uváděný soukromý život.

[8.] V kasační stížnosti a v jejím doplnění stěžovatel namítá důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále pouze „s. ř. s."). Stěžovatel tvrdí, že soud nesprávně posoudil vztah k jeho české přítelkyni, kdy naznal, že se nejedná o vztah natolik intenzivní, aby zakládal překážku vycestování ve smyslu § 179 odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Odkazuje na rozhodnutí Policie ČR Ředitelství služby cizinecké policie Praha ze dne 29. 8. 2011, č. j. CPR-5015-8/ČJ-2011-9CPR-C220, v němž je tento vztah shledán jako vztah obdobný rodinnému, a stěžovatel je tedy posouzen jako rodinný příslušník občana Evropské unie. Policejní orgán proto v tomto rozhodnutí zrušil předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění, jelikož výše popsaný vztah zakládá překážku vyhoštění.

[9.] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti (§ 104 s. ř. s. *a contrario*) a v tomto směru konstatuje, že stížnost je podána včas, stěžovateli byl ustanoven zástupcem advokát a byly splněny i ostatní podmínky řízení, když zástupce stěžovatele k výzvě soudu odstranil vady návrhu.

[10.] Nejvyšší správní soud se po shledání přípustnosti kasační stížnosti musel zabývat její přijatelností ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy přijatelná k věcnému posouzení. Logika institutu nepřijatelnosti kasační stížnosti je totiž založena na tom, že nepřijatelnou může být shledána i taková kasační stížnost, která by v jiné agendě mohla být shledána důvodnou. Nikoliv každá nezákonnost či procesní pochybení, k němuž dojde, totiž je způsobilá zakládat zmíněný přesah vlastních zájmů stěžovatele.

[11.] Zdejší soud se vymezením institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany podrobně věnoval v řadě svých rozhodnutí, konkrétně např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; veškerá judikatura NSS je dostupná na www.nssoud.cz), kde je zejména uvedeno, že se o přijatelnou kasační stížnost může jednat v následujících typových případech: „*kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní*

judikaturou řešena rozdílně; nastane potřeba učinit judikatorní odklon (Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně); bylo-li v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele."

[12.] Nejvyšší správní soud v daném případě přijatelnost kasační stížnosti ve shora popsaném smyslu neshledal. Ani samotný stěžovatel ostatně neuvedl, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, aby soud mohl kasační stížnost věcně projednat. Z obsahu kasační stížnosti totiž plyne, že stěžovatel v podstatě vůbec nezpochybňuje skutkovou správnost a zákonnost napadeného rozsudku a předchozího rozhodnutí správního orgánu z hlediska nenaplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany a poukazuje toliko na shora citované rozhodnutí Policie ČR a dovozuje z něj existenci překážky vycestování. Tuto překážku spatřuje v důvodech znemožňujících vycestování ve smyslu ustanovení § 179 odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., podle něhož se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje též, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Tento rozpor spatřuje zjevně toliko v nezohlednění intenzity svého vztahu k přítelkyni J. K.

[13.] Nejvyšší správní soud konstatuje, že daná právní otázka je již plně řešena judikaturou zdejšího soudu. Jakkoliv totiž krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku správně poukázal na nejednotnou judikaturu ohledně rozhodování o udělení doplňkové ochrany v případě zastavení řízení, je tato otázka v současnosti již vyřešena rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, podle něhož „[s]*právní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany*." Za této situace nemůže být přijatelnost této kasační stížnosti dána potřebou sjednotit judikaturu ani potřebou učinit tzv. judikatorní odklon; zjevně se nejedná ani o případ nezjudikovaných právních otázek.

[14.] Nejvyšší správní soud se proto zabýval tím, zda v rozsudku krajského soudu neshledává zásadní pochybení, jež by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Ani v tomto směru však nezjistil nic, co by mohlo založit přijatelnost kasační stížnosti. Jak totiž plyne ze shora uvedeného, stěžovatel vůbec neargumentuje tím, že by byl porušen zákon o azylu, tzn. např. že mu měla být udělena doplňková ochrana ve smyslu ustanovení § 14a, nýbrž že byla chybně vyložena existence překážky vycestování podle ustanovení § 179 odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. Argumentaci prostřednictvím této doplňkové ochrany však nepojal do žádného ze žalobních bodů. Krajský soud, vázán žalobními body, na ni proto ani nemusel reagovat a zabýval se toliko otázkou případného poskytnutí doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Navíc, rozhodnutí žalovaného se otázkou překážek vycestování poměrně podrobně zabývá, a to i poukazem na závěry zjištěné v rámci předchozího řízení o správním vyhoštění. Ani tato argumentace proto nemůže vést k závěru o přijatelnosti kasační stížnosti, protože

krajský soud se s ohledem na formulaci podané žaloby nedopustil žádného zásadního procesního pochybení, jež by mělo dopady do hmotně právní sféry stěžovatele.

[15.] Jen jako *obiter dictum* soud konstatuje, že argumentace stěžovatele založená na překážkách vycestování podle zákona č. 326/1999 Sb. se sice míjí s podstatou řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany, nicméně jak plyne z citovaného rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie Praha ze dne 29. 8. 2011, našla svoje uplatnění při rozhodování o správním vyhoštění, které bylo zrušeno.

[16.] Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal žádné důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[17.] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

[18.] Stěžovateli byl ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokát JUDr. Jaroslav Savko; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti - a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů - v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), f), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů; celkem tedy 4800 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., činí 960 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 5760 Kč. Celkem tak soud přiznává částku 5760 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu